

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

RACHELISSE
ARMUMINE

Nora Roberts
FALLING FOR RACHEL
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 1993 by Nora Roberts
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10279514
ISBN 978-9949-25-608-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Proloog

Nick ei osanud ise ka öelda, kuidas ta küll nii loll oli. Võib-olla oli kampa kuulumine olulisem, kui talle meeldis tunnistada. Võib-olla oli ta kogu maailma peale vihane ja leidis, et tal oli õigus võimaluse korral kogu viha maailma peale välja valada. Ja kui ta oleks löönud vedelaks nüüd, kus Reece, TJ ja Cash olid nii aktsioonis, oleks ta oma margi täis teinud.

Kuid seni polnud ta kordagi seadusega pahuksisse läinud.

See pole muidugi päris õige, mõtles ta läbi katkise akna elektroonikaärisse ronides. Aga need olid väikesed seadused. Petta Madisonil trikke tehes kergeusklikke ja turiste, näpata Viendal kalleid kelli või Gucci vuhvleid, võltsida paar ID-d, et õlut osta. Mõnda aega töötas ta autotöökojas, kuid *tema* ei varastanud ju autosid. Tema aitas need lihtsalt osadeks lammutada. Paar korda oli ta kuttidega kaklemise pärast vahele jäänud, kuid siis oli tegu au ja ustavusega.

Poodi sisse murdmine ja kalkulaatorite ning kaasaskantavate raadiote varastamine oli hoopis midagi muud. Kuigi paari õlut võttes tundus see lahe mõte, pani tegelikkus õlle ta kõhus keerama.

Nicki enda arvates oli ta lõksus – nagu alati. Kerget lahendust ei olnud.

„Kuule, see on ju parem kui kommide pommimine.” Reece'i tumedad ja tusased silmad uurisid kaupluseriivleid. Ta oli lühikest kasvu ja tõmmu ning oli veetnud mitu aastat oma kahekümnest eluaastast noortevanglas. „Me saame rikkaks.”

TJ itsitas. See oli tema viis nõustuda kõigega, mis Reece ütles. Cash, kes jättis tavaliselt oma mõtted enda teada, toppis juba videomängude karpe musta spordikotti.

„Liiguta, Nick.” Reece viskas talle tühja sõjaväekoti. „Lao täis.”

Nicki selga mööda jooksis raadioid ja minimakke kotti tõstes higi. Mida kuradit ta küll siin teeb? Röövib mingit vaest jobu, kes üritab endale lihtsalt elatist teenida? See polnud ju sama mis turistide nõõrimine või kellegi teise varastatud kraami müümine. See oli ju vargus.

„Kuule, Reece, ma...” Ta jäi poolelt sõnalt vait, kui Reece talle pöördudes taskulambivihu silma suunas.

„Probleem või?”

Lõksus, mõtles Nick taas. Kui ta nüüd jalga laseks, ei takistaks see teisi võtmast seda, mille järele nad siia tulid. Ja ainult alandaks teda.

„Ei. Ei mingit probleemi.” Soovides asjaga ühele poole saada, toppis ta karpidele pilku heitmata need kotti. „Ärme liiga ahneks läheme. Me peame ju träniga siit välja saama ja jalga laskma. Meil pole mõtet võtta rohkem, kui kanda suudame.”

Reece patsutas laia irvega Nickile vastu selga. „Just sellepärast sa ära kuludki. Sul on praktiline suhtumine. Ära tráni müümise pärast muretse. Ma ju ütlesin, et mul on sidemed.”

„Just.” Nick lakkus kuivi huuli ja tuletas endale meelde, et ta kuulub Cobrade hulka. See on kõik, mis ta on kunagi olnud ja mis saab olema.

„Cash, TJ, viige esimene laar autosse.” Reece viskas võtmed. „Ja vaadake, et panete ukse lukku. Me ju ei taha, et mingid pahad vennad need ära varastaksid.”

TJ ronis laest vastu kajava itsitamise saatel aknast välja. „Mitte mingil juhul.” Ta tõmbas päikesepriid ninale. „Tänapäeval on igal pool varganäod. On ju, Cash?”

Cash vaid mühatas aknast välja ronides.

„TJ on täielik idiot.” Reece üritas tõsta kasti pakitud videomakki. „Aita mind, Nick.”

„Ma sain aru, et me võtame üksnes väiksemaid asju.”

„Muutsin meelt.” Reece surus kasti Nickile sülle. „Mu vanamutt vingub muudkui, et tahab videomakki saada.” Reece heitis enne aknast välja ronimist juuksed näolt. „Tead, mis sinu probleem on, Nick? Sul on liiga palju südametunnistust. Kuhu sa sellega jõudnud oled? Meie, Cobrad, oleme perekond. Südame-tunnistus peab olema ainult perekonnaga seotud asjade puhul.” Ta sirutas käed. Nick pani maki ta kätele ja Reece kadus sellega pimedusse.

Perekond, mõtles Nick. Reece'il on õigus. Tema perekond on Cobrad. Nende peale saab loota. Ta peab nende peale lootma. Peletades mõtteist kahtlused, tõstis Nick koti õlale. Peab enda peale mõtlema, on ju nii? Tema osa tänaõhtusest tööst annab talle kuuks või paariks katuse pea kohale. Kui ta poleks pakiauto juhi koha pealt koondatud, oleks ta võinud selle eest ausal teel maksta. Kuradima majandus, mõtles ta. Kui ta peab ots otsaga kokku tulemiseks varastama, on selles süüdi valitsus. See mõte pani ta jalga aknalauale tõstes itsitama. Reece'il on õigus. Tuleb ise enda eest seista.

„Kas vajad abi?”

Võõras hää pani aknast välja roniva Nicki kangestuma. Ta nägi hämaras valguses relva helkimas, politseimärgi välkumist.

Hetkeks käis tal peast läbi mõte suruda kott pimeduses seisva kuhu sülle ja pista jooksu. Kuid politseinik astus pead raputades lähemale. Mees oli noor, tumedate juustega ja ta silmis oli selline väsinud resigneeritus, millest Nick järeldas, et too on sellises olukorras varemgi olnud.

„Osuta endale teene,“ soovitas politseinik. „Aja see lihtsalt ebaõnne kaela.“

Nick ronis alistunult aknast välja, pani koti maha ja seisis näoga seinaga poole. „Kas mõni muu õnn on ka olemas või?“ pomises ta ja lasi politseinikul õigused ette lugeda.

Esimene peatükk

Ühes käes portfelli, teises poolenisti söödud saiake, jooksis Rachel kohtumaja trepist üles. Talle ei meeldinud hiljaks jääda. Ta lausa ei talunud seda. Teadmine, et ta peab astuma hommikul Kirvenägu Snyderi ette, suurendas ta kindlameelsust olla kaitse laua ääres täpselt kaheksa ja viiskümmend üheksa minutit. Tal oli veel kolm minutit aega ja oleks olnud kaks korda rohkem, kui ta poleks oma kontorist läbi astunud.

Kust ta pidi teadma, et ta ülemus ootab teda seal järgmise juhtumi toimikuga?

Kaks aastat tööd määratud kaitsjana, mõtles ta uksest sisse joostes. Vaat selle põhjal oleks ta pidanud seda teadma.

Ta heitis pilgu liftidele, hindas neid ootava rahvasumma suurus ja otsustas minna trepist. Ta jooksis kantsakingi kirudes kahte astet korraga võttes ja viimast saiapala alla neelates. Polnud vähi- matki mõtet unistada kohvist, mida saiale peale juua.

Rachel jäi kohtusaali ukse taga liueldes seisma ning võttis kümneks hinnaliseks sekundiks hoo maha, et kohendada sinist sarž-jakki ja siluda lõuani ulatuvaid sassis musti juukseid. Ta katsus kähku kõrvarõngaid, veendumaks, et need on ikka alles ja nii nagu peab. Ta heitis pilgu kellale ja hingas sügavalt välja.

Täpselt õigel ajal, Stanislaski, julgustas ta end rahulikult kohtusaali sisenedes. Ta klient, kahekümne kolme aastane prostituut, kel oli ränist süda, toodi sisse just siis, kui Rachel oma kohale asus. Prostitutsiooni eest oleks naine saanud ilmselt trahvi, kuid mehe rahakoti näppamine tähendas rohkemat.

Nagu Rachel oli oma kibestunud kliendile selgitanud, ei tundnud sugugi mitte kõik kliendid piinlikkust ning tegid kisa, kui neilt varastati kakssada dollarit sularaha ja kuldkaart.

„Püsti tõusta!”

Kirvenägu sammus sisse, must kohtunikurüü meeter üheksakümnese ja sajakilose kere ümber lehvimas. Ta nahk oli hea *cappuccino* tooni ning nägu sama ümmargune ja ebasõbralik nagu kõrvitsal, mida Rachel omal ajal koos õe-vendadega *halloween*'iks õõnestas.

Kohtunik Snyder ei talunud pikatoimelisust, ninakust ega vabandusi. Rachel vaatas ringkonnakohtu prokuröri asetäitja suunas. Nad vahetasid kaastundliku pilgu ja asusid tööle.

Rachel sai prostituudile üheksakümmend päeva. Klient ei säranud just õnnest, kui kohtutäitur ta ära viis. Kallaletungiga vedas Rachelil paremini... Austatud kohtunik, mu klient maksis sooja toidu eest heas usus. Kui pitsa jõudis külmana kohale, juhitis ta sellele kulleri tähelepanu, pakkudes talle seda maitsta. Kahjuks pakkus ta seda liiga innukalt, mille tulemusena kukkus pitsa rüseluse käigus kullerile pähe...

„Väga lõbus, advokaat. Viiskümmend dollarit trahvi.”

Rachel jätkas samas vaimus kogu hommikuse sessiooni. Taskuvaras, märatsenud joodik, veel kaks kallaletungi ja pisivargus. Lõunaks tõmbasid nad otsad kokku poevargaga, kes oli juba kaks korda kinni istunud. Rachel pidi laskma käiku kõik oma oskused ja kindlameelsuse, et veenda kohtunikku nõustuma psühhiaatrilise ekspertiisi ja nõustamisega.

„Sugugi mitte kõige hullem.” Ringkonnaprokuröri abi oli kahekümne kuue aastasest Rachelist kõigest kaks aastat vanem, kuid pidas end vanaks kalaks. „Mulle tundub, et oleme tasa.”

Rachel naeratas portfelli lukku sulgedes. „Kohe päris kindlasti mitte, Spelding. Ma ajasin su poevargaga nurka.”

„Võib-olla.” Spelding, kes oli üritanud juba nädalaid Rachelit kohtingule meelitada, väljus koos temaga. „Võib juhtuda, et psühhiaatriline ekspertiiis tunnistab ta terveks.”

„Selge see. Too mees on seitsmekümne kahe aastane ja varastab ühekordseid žilette ja lillepiltidega õnnitluskaarte. Pole kahtlustki, et ta on täie mõistuse juures.”

„Teie, määratud kaitsjad, olete ju nii pehme südamega.” Kuid ta lausus seda kergel toonil, sest imetles Racheli stiili kohtusaalis. Ja ka Racheli säärejooksu. „Tead mis, ma teen sulle lõuna välja ja sa võid mind veenda, miks ühiskond peaks kurjategijate suhtes alati teise põse ette keerama.”

„Kahju küll,” ütles Rachel talle naeratades ja taas treppi valides, „aga mind ootab klient.”

„Arestikambris?”

Rachel kehtas õlgu. „Sealt ma nad leian. Järgmine kord veab sul ehk paremini.”

Politseijaoskonnas oli lärmakas ja seal haises seisnud kohvi järele. Rachel sisenes õlgu vöbistades. Ilmaonu oli kaunist hilissuvist ilma lubades ämbrisse pannud. Manhattani kohale vajus paks ja vastiku välimusega tume pilv. Rachel kahetses juba, et hommikul kodust välja joostes ei võtnud ta kaasa ei mantlit ega vihmavarju.

Kui veab, siis on ta tunni aja pärast kontoris tagasi ja pääseb ka lähenevast vihmast. Ta tervitas paari tuttavat politseinikku ja võttis letist külastajamärgi.

„Nicholas LeBeck,” ütles ta letis istuvale seersandile. „Röövimiskatse.”

„Jajah...” Seersant lappas pabereid. „Su vend tõi ta kohale.”

Rachel ohkas. Politseinikust vend ei teinud sugugi mitte alati elu kergemaks. „Kuulsin jah. Kas kinnipeetu oma kõne tegi?”

„Ei.”

„Kas keegi on teda otsinud?”

„Ei.”

„Tore.” Rachel võttis portfelli teise kätte. „Palun lase ta üles tuua.”

„Saab tehtud. Tundub, et sulle on antud järjekordne luuser. Mine nõupidamisteruumi A.”

„Tänan.” Rachel pöördus, astus kõrvale tõmmu käeraudades mehe ja teda saatva politseiniku eest. Tal õnnestus näpata tass kohvi ning ta läks sellega väikesesse ruumi, kus oli üks trellitatud aken, pikk laud ja neli armilist tooli. Ta avas istet võttes portfelli ja otsis välja Nicholas LeBecki toimiku.

Nagu näha, on klient üheksateistkümneaastane, töötu ja üürib elamist Lower East Side’is. Ta ohkas noormehe varasemate patude registrit lugedes. Ei midagi erakordset, kuid küllalt tõestamiseks, et noormees on halval teel. Röövimiskatse viis ta sammu edasi ja seega on tal vähe lootust, et teda koheldakse alaealisena. Kui uurija Alex Stanislaski ta kinni võttis, oli ta kotis mitme tuhande dollari väärtuses elektroonikat.

Alex võtab selles küsimuses temaga kindlasti ühendust. Alexile pakkus suurt rõõmu Rachelile asju nina alla hõõruda.

Kui nõupidamisteruumi uks avanes, jõi Rachel tülpinud ilma mega politseiniku kõrval seisvat noormeest uurides kohvi edasi.

Sada seitsekümmend kaheksa sentimeetrit. Kuuskümmend kolm kilo. Liiga kõhn. Sassis, peaaegu õlgadeni ulatuvad tumeblondid juuksed. Noormehe näol oli põlglik muie. Kui seda

poleks olnud, oleks ta suujoon olnud kena. Kõrvas väike krüsoliit-rõngas, mis oli peaaegu täpselt ta silmade värvi. Ka silmad oleks olnud kenad, kui neist poleks paistnud viha.

„Tänan.” Politseinik eemaldas Racheli noogutuse peale noor-mehel käerauad ja jättis nad kahekesi. „Härra LeBeck, mina olen Rachel Stanislaski, teie advokaat.”

„Jah?” Noormees vajus toolile ja kallutas selle tagajalgadele. „Viimane kaitsja oli lühike, kõhn ja küllaspeaga. Tundub, et see-kord on mul vedanud.”

„Vastupidi. Teid peeti kinni lukustatud kaupluse katkisest ak-nast välja ronimisel, kaasas hinnanguliselt kuue tuhande dollari väärtuses kaupa.”

„Selle jama juurdehindlus on uskumatu.” Pärast kongis vee-detud niru ööd polnud sugugi kerge säilitada põlglikku muiet, kuid Nick oli uhke. „Kas teil sigaretti on?”

„Ei. Härra LeBeck, ma üritan saada teie istungi nii kiiresti kui võimalik, et teie kautsjoni küsimus ära korraldada. Juhul muidugi, kui te ei eelista oma öid kongis mööda saata.”

Nick kehtitas õblukesi õlgu ja üritas teha nägu, et see ei loksuta teda. „Pigem mitte, musike. Jätan selle teie õlgadele.”

„Tore. Ja mu nimi on Stanislaski,” lausus Rachel leebelt. „Preili Stanislaski. Sain teie toimiku alles täna hommikul kohtumajja minnes, nii et mul õnnestus teie juhtumit käsitleva ringkonna-prokuröriga vaid paar sõna vahetada. Teie varasemate üleastu-miste ja käesoleva kuriteo olemuse tõttu on riik otsustanud mõista seekord teie üle kohut kui täisealise üle.”

„Kuulge, ma ei oota mingeid eeliseid.”

„Reeglina neid ei saadagi.” Rachel ristas toimikul käed. „Asi on nagu on. Teid tabati teolt ja kui te ei taha heietada mingit legendi selle kohta, kuidas nägite katkist akent ja läksite sisse, et takistada kurjategijaid...”